

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper.

(Established 1841)

Published Every Friday

Vol. 137

JAFFNA, FRIDAY, 1st APRIL, 1977.

No. 13

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

United Theological College, Bangalore

(1) Hostel Day:

The annual celebrations of the U T C Hostel came off in the form of a bright and gay Dinner party in the College lawn, on Friday, the 4th inst. The Hostel Secretary, Mr. T. S. Premarajah, presided over the function. Mrs. Rima Kashya, a young journalist on the staff of the *Indian Express*, gave the Chief Guest's address. She spoke in light vein on "the City of Bangalore". She also directs the plays put up by the College annually. The occasion also served as a Farewell function for the outgoing hostellers — some ten postgraduate and nearly twenty graduate students. All the teachers, clerical staff and minor employees of the College and their families were guests of the hostellers at this party. An entertainment programme with a number of musical and other stage items, including Ceylon Tamil Pop Songs, brought the happy evening to a close.

(2) College Day:

The College Day Celebration of the U T C was held on Saturday, the 5th inst. The programme started with an Exhibition of Batik paintings done by students' wives who took a course on it and of articles produced for and by the children of the U. T. C. Nursery School. There followed a Garden party, at which over 200 friends and well wishers of College joined the College community. The main event was the public meeting, presided over by President of the College Council, Prof. T. Reuban. The Chief Guest was Mr. Lakshmana Rao, a distinguished member of the Indian Administrative Service, presently Administrator of the Bangalore City Council.

The programme consisted of a Tamil devotional lyric by students to the accompaniment of several oriental instruments; piano, violin and flute recitals of Western music also by students; a Naga tribal song by North East Indian Students; the Chief Guest's address; distribution of prizes for academics, sports and other extra-curricular activities. The Principal's Report gave details of the staff changes, students' activities, library development, worship programme, Finance and statistical information about the college community. U T C students belong to 8 nationalities, 21 language groups, and over 20 church affiliations; of the total of 164 students, 115 are in the hostel, others are in married quarters or elsewhere. 47 new students joined this year and 55 completed their courses (25 B. D., 11 M. Th., 1 Special, 7 Y M C A). Of those who completed post-graduate studies in April 1976, two Orthodox Bishops, Mar Gregories and Mar Aprem, were awarded doctoral degrees (D.Th.) by Serampore, one 1st Class M.Th. and 7 2nd Class M.Th.

OBITUARY

Mr. J. C. Kanagaratnam

We regret to report the death of Mr. J. C. Kanagaratnam, Worker-in-Charge of the South Erlalai Church, on Monday, the 21st instant.

Jeremiah Chelliah Kanagaratnam, who hailed from Usan, had his Theological training for two years at the Union Theological Seminary, Pasumalai, and joined the former Jaffna Council of the S. I. U. C. in 1946 and had been serving in the following Churches since then: Erlalai North, Pungudutivu, Varany-Kudatbanai, Usan, Moolai and Chankanai. He took ill a few weeks ago and passed away peacefully. His ministry was characterised by deep piety and zeal for his Master. He had some musical talents and encouraged the use of Carnatic music in the Churches where he served. He was a very popular worker in all the churches he served and also in the villages, where he counted many Hindu friends.

The funeral service took place on Tuesday, the 22nd inst., at the Erlalai South Church, conducted by the Bishop of the Diocese, the Rt. Rev. D. J. Ambalavanar. The Rt. Rev. Dr. S. Kulandran, the former Bishop of the Diocese, preached the sermon, on the text "The eternal God is your dwelling place and underneath are the everlasting arms". Mr. V. Gunaratnam, Secretary of the Erlalai South Church, and the Rev. S. T. Aseervatham paid tributes to the life and work of the deceased. Mr. V. Gunaratnam said that Mr. Kanagaratnam began his ministry at Erlalai North in 1946 and completed it in Erlalai South in 1977. His simple piety and humility were always appreciated by the parishioners and the village community. The Rev. S. T. Aseervatham said that Mr. Kanagaratnam derived much pleasure in serving the Lord. He always considered God's work the primary concern of his life. The Rev. A. C. Thambyrajah and Mr. Henry Selvarajah, a brother-in-law of the deceased, also took part in the service. The remains were cremated at the Erlalai South Church grave-yard, the last rites being performed by Bishop Ambalavanar, assisted by the Revs. S. T. Aseervatham and Sam. Thampoe.

Mr. Kanagaratnam, who was 64 years of age at his death, leaves behind his wife Nesamani, two sons — Jebanesan and Jebarajah; and four daughters — Jeevaranjini, Selvaranjini, Sathiaranjini and Jebaranjini; and a brother, Mr. A. C. Nalliah, retired Station Master and a sister, Mrs. Henry Selvarajah.

THE TRIUMPHANT NOTE

By
Muthiah Ratnam

Next Friday is Good Friday. Why only is this Friday "Good" Friday? In Sinhala and Tamil we call the day 'Maha Sikuradha' and 'Periya Vellikkilamai' respectively, meaning "Great" Friday. Where lies its greatness? It is great, because centuries back on a Friday Jesus was crucified on the Cross and died.

Many others too had been crucified, died on the Cross and, even after death, had served as human torches in the nights around the outskirts of Rome. Why, alongside of Jesus too there were two others crucified on that very day. Then, why all this adulation and adoration of this single person who died in no manner different from others? Yes, there comes the real issue. He alone is remembered, for he had done no wrong. If he had done no wrong, then he did not deserve such a punishment. The Romans famous even up to date for their exemplary legal system, so much so that Sri Lanka even today practices the same Roman Law, could not have done such a hideous wrong. He did no wrong. But was made wrong for us. "On himself he bore our sufferings, our torments he endured, while we counted him smitten by God, struck down by disease and misery; but he was pierced for our transgressions, tortured for our iniquities; the chastisement he bore is health for us, and by his scourging we are healed ..... the Lord laid upon him the guilt of us all." Isaiah 54: 4-6. He bore our guilt and gave us health. To say it differently, he bore our sins and gave us salvation; liberated us from guilt sense complex and set us free from the bondage of sin. That was an epoch making divine event in human history.

Jesus had promised that he would draw all creation to Himself when he was raised. Jesus gave his life a ransom for a many. Here on the Cross He was the great High Priest pleading and reconciling God and Man. He reconciled the rebel; restored man to his cherished position as a child of God; the Cross was converted to be the throne of Grace which all are called to converge upon boldly because the price had been paid. We are now bought. We are His, as such co-sharers in the victory over death.

That is the Victorious Sermon of the Cross preached from the greatest pulpit — the Cross. All Christians of all denominations, even those outside Institutions, in various groups, and associations are all agreed upon this. They converge on their centre, the Cross, and its message. No one disputes,

NOTICE

There will be no issue of *The Morning Star* on 8-4-77, which is Good Friday. Our next issue will appear on 15-4-77 as usual.
Manager

A SERVICE OF THANKSGIVING

for the life
of the late
**MARJORIE ROSAMALAR
JEYASINGAM**,
who departed this life on the
8th March, 1976,
will be held
at the
C. S. I. Church, Chavakachcheri,
on
Saturday, the 16th April, 1977,
at 4-45 p. m.

All friends and relatives are
cordially invited.

Parsonage, JEYASINGAM
Chavakachcheri. ATPUTHARAJAHS
1-4-77. APPADURAI.

Letters to the Editor

Sir,

Bishop Lamont of Rhodesia

The London Observer of Sunday, the 27th February, 1977, has two articles which should interest us. The first is a long statement by Bishop Donal Lamont on "Why I'm defying Ian Smith"; and the second, a much shorter one by Laurence Marks on "the driving moral force behind the resistance of Donal Lamont". Let us take the second first.

Marks says that Bishop Lamont was born at Ballycastle in Ulster, one of six children. His father was a small-town merchant and a music-teacher. "After reading English at University College, Dublin, he spent five years in Rome studying for the
(Contd. on last page)

But man has a great capacity to twist the right into wrong and vice versa. Instead of restricting the longings, desires and lusts of his heart, he goes on to punish the body and flesh and presumes he can cheat his Creator by a little weeping and gnashing of teeth, interspersed with a few Lenten services, revival meetings and a little extra charity. He is more concerned with the Sermon on the Mount, quibbling and confusing himself and others with all intellectual and metaphysical jargon. By this process he has transformed the victory into fearful bowed head.

If one were to get close to the Cross and listen intently to the words from it, we too would be completely transformed.

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

கிறிஸ்தவ வார இதழ். [வெள்ளிநேரமும் வெளிவருவது.]
'நீதி ஜனநீதரை உயர்த்தும்; பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவாம்''

மலர் 137] 1 — 4 — 1977 [இதழ் 13

“இதோ, உலகமே அவருக்குப் பின் சென்று போயிற்றே”

(யோ: 12:19)

வருகிற குரோயி (3-4-77) இயேசு கிறிஸ்து எருசலேம் தேவாலயத்துக்குக் கழுதைக் குட்டியின் மேல் முள்நடப்பாரும் பின்நடப்பாரும் மாகத் குருத்தோலைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓசன்னு பாடிக்கொண்டு சென்ற காட்சியைக் கிறிஸ்துவைத் தமது இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ள உவ்வொருவரும், கிறிஸ்துவின் நாமத்திலே இயங்கும் ஒவ்வொரு சபையும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தியானித்துப் பேசுவார்கள்; மகிழ்ச்சியடைவார்கள். இந்தச் சம்பவத்தை உள்ளத்தில் உள்நிழிச் சிந்திக்கும் ஒவ்வொருவரும் மகிழ்ச்சியடையாமல் இருக்க மாட்டார்கள். உலகம் அவரை எதிர்த்தாலும், அவரைப் பரிசாசம் செய்தாலும், அவருடைய போதனையை ஏற்றுக் கொள்ளாது விட்டாலும், அவரை நிந்தித்தாலும், கிறிஸ்து ஒருபொழுதும் உலகத்தை வெறுத்தவர் இல்லை அவர் எந்த இடத்திலும் எவ்வாறான சூழ்நிலையிலும் ஒன்றுக்கும் கலங்காதவராகவும், வேலையென்ற சொல்லுக்கே இடம் கொடாதவராகவும், ஆளந்தமாக மனப்பூரிப்புடன் இருந்தார் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். இவ்வாறான தன்மையை அவர் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு அவரிடத்தில் இருந்த முக்கிய குணதீயங்கள் என்ன என்பதை நாம் ஜெபத்துடன் தியானிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். உலகம் சிந்திக்கும் தீய சிந்தனைகளையும், செய்ய முற்படும் தீய செயல்களையும் இட்டு அவர் ஒரு பொழுதுந் சிந்திக்காதவராகக் காணப்பட்டதுமல்லாமல், அவற்றுக்கு அவர் தலைகுனிந்தவராகவும் காணப்பட்டவில்கூட. உலகம் தீயமாளிலே குறைகாணும் இயல்புடையதாகவும், நீதிக்கு மாறாக அநீதி செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றதாகவும் காணப்பட்டது. ஆனால், இந்த நிலைகளெல்லாம் தேவனுடைய பார்வையில் இடம் கொள்ளாததாகவும், தங்களைத் தாங்களே உணர்ந்து நசிந்து என்னார் விடும் நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. உலக பிரகாரமாக எங்கள் மத்தியில் பவனியில் ஒருவர் வருவாரானால் நான்கள் எவ்வளவு ஆயத்தங்களைச் செய்கின்றோம். பலரும் வீழும்பாத ஒருவராகக் காணப்பட்டாலும் பிரதமைய தூண்டுதலிலோ அல்லது வேறு ஏந்தல் காரணத்தினாலோ பல ஆரவாரங்களுடன் வரவேற்கின்றோம் ஆனால், ஆண்டவர் யேசு செய்த பவனிக்கும் உலகப் பிரகாரமாக மக்கள் எடுக்கும் பவனிக்கும் பல வேற்றுமைகளைக் காண்கின்றோம். ஒருவருடைய தூண்டுதலும் இல்லாமல் “உலகமே அவருக்குப் பின் சென்று போயிற்றே” என்று சொல்லக்கூடிய அளவு, ஆச்சரியப்படக்கூடிய நிலைக்கு தேவனுடைய பவனி அமைந்திருந்ததென்று கூறினால் அதன் தேவ இரட்சியத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? தேவனுடைய வழி நடத்தலின் பெருமையை நாம் அறிவதுமல்லாமல், தேவ சித்தத்துக்கு மாறான சிந்தனை, செயல், முதிய தீய குணங்கள் உலகத்தையோ, சமூகத்தையோ, சபையையோ, பயனுடையதாக உருவாக்க முடியாது என்பதை நாம் அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

தேவனை நேரடியாகக் காண்கின்றோம்

இயேசு கிறிஸ்துவனுடைய பவனி தொடக்கம் உயிர்த்தெழுந்த சம்பவம் வரைக்கும் உள்ள சம்பவங்களை நாம் ஒவ்வொன்றாகத் தியானிக்கும் பொழுது தேவனை நாம் நேரடியாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்தப் பரிசுத்த வார நிகழ்ச்சிகளில், தேவன் எவ்வாறு தனது பிள்ளைகளுடன் நடந்து கொண்டார் என்பதைக் கிறிஸ்துவைக் கூடாகக் காண்கின்றோம். தேவன் மக்கள் மீது கொள்கிறிருக்கும் அன்பையும், மக்களுக்காகவே தம்மைத் தியாகஞ் செய்யச் சித்தம் கொண்டிருந்தார் என்பதையும், தனது பிள்ளைகள் செய்யும் தவறுகளுக்காகவும், பாவங்களுக்காகவும் எவ்வாறு பரிந்து வேண்டினார் என்பதையும் நாம் நேராகக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவற்றை எம்மளக்கண் வைத்துத் தியானிப்போமாக.

வினாவும் விடையும்

ஜெபிக்கும் நீலை

ஜெபிக்கும்போது, முழங்காலில் இருக்க வேண்டும் என்ற சீயத் உண்டா? அந்நகர்த் தனி விளக்கம் இருக்கிறதா? அல்லது, ஜெபிப்பவரின் தாழ்மையை உணர்த்துகிறதா? ஜெபம் நாம் முழுக்காலில் நின்றும் நான் கேட்கப்படும் என்ற இல்லையே?

உடல்நிலை எதுவாக இருக்கிறது என்பதில், ஜெபிக்கும் போது மனம் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதே முக்கியம். ஜெபிக்கும்போது தலை வணங்கி நின்றவர், முழங்காலில் நின்றவர், கடவுள் முன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்கியவர், எழுந்து நின்று ஜெபித்தவர்,

அமர்ந்திருந்து ஜெபித்தவர், நடந்துகொண்டே ஜெபித்தவர் என்ப பலவகைப்பட்டவரை வேதத்தில் காணலாம். நெஞ்சம் கடவுளுக்கு நேராக உயர்ந்திருந்தால், எந்த வகையில் நமது உடல் இருந்தாலும் பாதகமில்லை.

இயேசு கிறிஸ்து அமர்ந்திருந்து ஜெபித்தார்; எழுந்து நின்று ஜெபித்தார்; முழங்காலில் நின்று ஜெபித்தார்; மோசே முனிவர் முகங்குப்புற விழுந்து ஜெபித்தார். தானியேல் முழங்காலில் நின்று ஜெபித்தார். சீடர் மேல் அறையில் அமர்ந்திருந்தபோது அவர்கள் ஜெபத்துக்குப் பதிலாக, ஆவியானவர் அவர்களின் மீது இறங்கினார். ஆகையால்

(தொடர்ச்சி 3-ம் பக்கம்)

அதீசயமானவர்

[இவ்வநேரம் “நற்செய்திப் பணி” குழுவினரின் “ஆய்வுக் குழு உணவு” என்ற சஞ்சிகையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.]

நாம் எவ்வளவுக் கெடவளவு நமது இரட்சகரைக் குறித்துத் தியானிக்கின்றோமோ அவ்வளவுக் கெடவளவு அவர் அதீசயமானவர் என்பதைக் கண்டுகொள்வோம்.

நமது கடவுள் சோதனைகளை எதிர் நோக்கியதே அதிக அதீசயமானது. அவர் இரவும் பகலும் நாற்பது நாள் வளநகரத்தில் உபவாசமிருந்து பெலீனமரயிருந்த சமயத்திலே பிரசானவன் கடவுளுடைய வசனத்தைக் கொண்டு தன்னுடைய ஆலோசனைகளைக் கூறியபோது ஒவ்வொன்றையும் “இவ்வாறு எழுதி யிருக்கிறது” என்று மறுமொழி கூறினார். (மத் 4:1-11). அழிந்து போகிற நமது சார்பும், கண்கள், பெருமையான வாழ்க்கை முதலியவற்றிற்காக நமது சயபெலத்தைக் குறித்து எத்தனை தரம் பெருமை கொண்டுள்ளோம். நமது சித்தப்படி நடப்பதையே நாம் விரும்புகிறோம். இது மிகப் பழமையான நமது சபாவமாகும். கடவுளுடைய சித்தம் நிறைவேற்றுவதற்காக எதை யும் சகித்தால் அதன்மூலம் ஆணித்தரமான சந்தோஷமடைய முடிகிறது. இவ்வித சந்தோஷம் நாம் நமது சய இச்சைகளை நிறைவேற்றுவதில் அடையும் மகிழ்ச்சியைவிட மிகவும் மேலான தெரவுகூடும்.

நமது இரட்சகரின் வார்த்தைகள் எவ்வளவு அதீசயமானவை. இந்த அதீசய ஜீவ வார்த்தை அதீசயரத்துடன் பேசப்பட்டவையுமாகும். (லூக் 4:8-12). சமீ 45:8-ல் அவரைக் குறித்து “உம்முடைய உதடுகளில் அருள் பொழிகிறது” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர் நாசரேத் ஊரில் பிரசங்கித்தபோது எல்லாரும் அவரைக் குறித்து அதீசயப்பட்டவர்கள். சமாரியா நாட்டுப் பெண்ணைக் கிணற்றடியில் சந்தித்தபோது அவளுடைய பாவங்களைக் குறித்து ஒன்றும் பேசாது, குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் மட்டும் கேட்டார். அவர் அவளுக்குரைத்த வார்த்தைகள் வேதத்தில் மிகவும் அழகு வசய்ந்த தெரவுகூடும். அவர் அவருடைய இருதயத்தில் ஏற்பட்ட வாஞ்சையை அறிந்தார். அவருக்கு ஜீவ தண்ணீரின்மேல் தரகமேற்பட்டது. சயநீதியுடைய பரிசையரிடம் அவர்கள் இருதயத்திலுள்ளதைப் பற்றி எடுத்துப் பேசினார். மத் 13:13-17 அவர்களைப் பற்றிக் கூறிய வார்த்தைகளைக் காணலாம். ‘மாயகார்பர்’, ‘மதுகேடரே’, ‘குருடரே’, ‘குருடனான வழிகாட்டிகளே’ சர்ப்பங்களே, “விரியன் பரம்புகு குட்டிகளே”. அவர் பேசிய பேச்சில் அவரை அகப்படுத்தும்படி அவருடைய எதிரிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த சூழ்ச்சிகளினின்றும் அதீசயமாய்த் தப்பினார். (மத் 13:15). அவர் அவர்களுடைய அறியாமையைக் குறித்து விளக்கிக் காட்டி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டபோது ஒருவராலும் பதில் கூற முடியாமற்போனது. அன்று முதல் ஒருவரும் அவரிடத்தலு கேள்வி கேட்கத் துணியவில்லை. (மத் 13:46). நாம் நமது வார்த்தைகளினால் எத்தனை தரம் தவறுகிறோம். ஒருவரின் இருதயத்திலுள்ளதை அறிய முடியாமலும், அமைதியாயிருந்து சிந்திக்கவேண்டிய நேரங்களில் வினா கப் பேசி சமயத்தைப் பேசுகிறோம். பேசவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் பேசாமலிருந்து மௌனம் சாதிக்கிறோம். நாம் அடிக்கடி தவறான சமயங்களில் அல்லது தவறான வழிகளில் அல்லது தவறான காரியங்களில் சிறுபுகிறோம். நாம் சந்திக்காரனைப் போல் இவ்வாறு தினமும் ஜெபிக்கக் கடமை கொண்டிருக்கிறோம். “எத்தனாவே, எவ்வளவுக்குக் காலமே வையும். என் உதடுகளின் வாசலைக் காத்துக்கொள்ளும்.” (சமீ 141:3).

வது தவறான வழிகளில் அல்லது தவறான வார்த்தைகளில், அல்லது சியமான காரியங்களில் சிறுபுகிறோம். நாம் சந்திக்காரனைப் போல் இவ்வாறு தினமும் ஜெபிக்கக் கடமை கொண்டிருக்கிறோம். “எத்தனாவே, எவ்வளவுக்குக் காலமே வையும். என் உதடுகளின் வாசலைக் காத்துக்கொள்ளும்.” (சமீ 141:3).

இயேசுவானவர் நமது அன்பிலும் அனுதாபத்திலும் எவ்வளவு அதீசயமானவர். வசனவிளக்க வறையருகில் அவர் அழுதார். எருசலேம் நகரைக் குறித்துக் கண்ணீர் சிந்தினார். (மத் 23:37). அவர் தமக்குச் சொந்தமான தினே வந்தார். அவருக்குச் சொந்தமானவர்களோ அவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. (மோ. 1:11). மோசேக்கும் தனது ஜனத்திடம் அன்பும் அனுதாபமும் இருந்தது. (யாத் 81:82). பலருக்கும் இந்த அனுபவமுண்டு (ரோ 9:1-3). எத்தனையோ விசுவாசிகள் தங்கள் ஜீவனை கடவுளுக்காக அர்ப்பணித்துள்ளார்கள். கடவுள் பேரிழுவன அன்பினியித்தம் அவர்கள் சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

நீடிய உபத்திரவத்திலும், மகிழ்ச்சித் தன்மையிலும் இயேசுவானவர் அதீசயமானவரே. அவர் இவ்விதம் பிரசங்கித்துள்ளார். “உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள். உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள். உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு (தொடர்ச்சி 3-ம் பக்கம்)

மறுமலர்ச்சி நாட்கள் ஒழித்தலும் ஒம்பலும்

அயலவன் நீர்ப்பிடுவதை ஒழித்து அவனுள் கிறிஸ்துவ சமாரியுப்பதை ஒம்பு வேற்றமைகளைக் கண்ப்பதை ஒழித்து ஒற்றமைகள் சீவன்களை காண்ப்புவதை ஒம்பு வேறம் தோற்றமாம் இருளை ஒழித்து ஏறம் ஒவியின் நீசயத்தை ஒம்பு சிறை கொள்ளும் தோளின் எண்ணங்களை ஒழித்து இறை வனின் குணமாக்கும் வல்லபத்தை ஒம்பு உயிர் பறக்கும் அந்நுப்தயை ஒழித்து உயிர் தரும் தன்நயை ஒம்பு கறைப் படுத்தும் பதங்களை ஒழித்து கறை நீக்கும் தூய தொடர்களை ஒம்பு துன்ப நோக்கை ஒழித்து இன்ப நோக்கை ஒம்பு போறையற்ற கோபத்தை ஒழித்து இறைப் போறையை ஒம்பு அல்லல் தரும் வகைகளை ஒழித்து ஆண்டவன் திட்டத்தை ஒம்பு சதா முறையிட்டை ஒழித்து சதா பரார்ட்டை ஒம்பு தீன்மையானவைகளை ஒழித்து நன்மை யானவைகளை ஒம்பு வறையற ஒழித்து பகைகளை ஒழித்து இடையரு செய்ப்பத்தை ஒம்பு அயர்ச்சி தரும் சேர்மை ஒழித்து உயர்ச்சி தரும் கருகூழ்ப்பை ஒம்பு சமுசயத்தை ஒழித்து சத்தியத்தை ஒம்பு தனர்க்கீ தரும் எண்ணங்களை ஒழித்து எழிச்சி தரும் வர்க்குத் தந்தங்களை ஒம்பு துக்க நீழல்களை ஒழித்து பகலவன் ஒவியனைய சமாதானத்தை ஒம்பு விண் அன்பை ஒழித்து தன் குத்துவன அமைதியை ஒம்பு அழிக்கும் பிரச்சனைகளை ஒழித்து அணைத்துக் காக்கும் செய்ப்பத்தை ஒம்பு.

— எ. செ. த.

[வெந்து காலத்தைக் குறித்து எ. செ. த. அவர்கள் மறுமலர்ச்சி நாட்கள் எனப் போட்டதை மெச்சுகிறோம். அது கருத்து மிகுந்த ஒரு விவரணை — பர்.]

The Morning Star

1st April, 1977

Honour to whom honour is due

Phillips Brooks, a noted Bishop of the U. S. Episcopal Church, once said: "No man has come to true greatness who has not felt in some degree that his life belongs to his race and that what God gives him he gives him for mankind." Mr. S. J. V. Chelvanayakam, the leader of the Tamil community, whose 80th birthday was reached yesterday, is one who has been convinced that "his life belongs to his race, and that what God gives him he gives him for mankind". If this were not so, he would not have thrown in 1947 himself — body, mind and soul — into politics, and particularly into the struggle for liberating the Tamils from Singhalese dominance. Ever since he broke away from the Tamil Congress and became the leader of the Federal Party which he founded in 1948, his leadership has never been challenged. Today he is the leader of not only the Federal Party but also of the Tamil United Liberation Front. Even the comparatively small number of Tamils who are outside the T. U. L. F. hold Mr. Chelvanayakam in the highest esteem. To serve them all became, and is, the driving force of his life.

The universal respect that is accorded to him is altogether different from that shown to other leaders. The people admire and regard others greatly for the eloquence, forceful advocacy of their cause and leadership. But they revere and worship Mr. Chelvanayakam. To them he is a "Mahatma". The strong soul-force behind all his actions has a firm grip on them and acts as a chastening and purifying influence over their thoughts and deeds. He is, therefore, already entrenched in their hearts.

Why have the Tamils placed their entire faith in him? Because of his whole-hearted and unstinted devotion and dedication to the Tamil cause. He has no personal ambition, no axe to grind, no ulterior motive. Though frail in frame and feeble in physical strength, he is possessed with incredible strength of will and indomitable courage to tackle hostile situations. The nonchalant manner in which he faces the criticisms heaped upon him reminds us of these words of a writer: "As high mountains attract clouds and vapours, so do eminent men attract censure. They act like the conductors placed on lofty buildings to draw the lightning from less elevated objects."

And, why is it that Mr. Chelvanayakam commands respect in the Island as a whole, though known to be dedicated to the Tamil cause? Because people realise that, even in furthering the Tamil cause, he would do nothing wrong, nothing mean, and that he would indulge in no subterfuge or dissimulation. They see in him an absence of all the tricks usually associated with politicians. They look up to him as a person from another sphere who has by accident of history come into the political sphere.

In the words of Channing "The greatest man is he who chooses the fight with invincible resolution; who resists the sorest temptations from within and from without; who bears the heaviest burdens cheerfully, who is calmest in storms, and most fearless under menace and frowns; and whose reliance on truth, on virtue and on God, is most unflinching". Such a man is Mr. Chelvanayakam. May God save him from his present grave illness and grant him increasing strength and health to continue unabated, in the years ahead, his service to the Tamil community and the country at large is our prayer on his 80th Birthday.

Letters to the Editor (Contd. from first page)

priesthood." Of his days in Rome the Bishop says:

"I became very conscious of the effect of adulation of political leaders and of State worship." He adds, "We had a saintly German superior who tried to get us to understand what was going on in Germany. He used to say that the age of martyrs was always with the Church. You have to experience this yourselves."

"After the war years spent teaching in Dublin, he was sent to Rhodesia in 1946, becoming bishop in 1957. He has been speaking out against racial policies ever since. Some white liberals have criticised him for lack of caution. But Donal Lamont takes Luther's uncompromising view of the individual conscience: 'Here I stand—I can do nothing else.' Indeed he sees the Church as an instrument of social protest." (Italics are mine).

Unfortunately we have seen only little of this protest and

more of every one taking the Luther stand on all sorts of minor issues.

Marks also says that the Bishop in an open letter to the Government wrote: "The army and the police have been officially accorded excessive powers and guaranteed indemnity against the abuse of them. Approval has been granted for the bombing and destruction of villages, even though these should contain innocent people."

"Obstacles of all kinds have been placed in the way of those who seek either legal justice or compensation for death or brutal treatment or loss of property. The media of communication have been placed almost entirely under the control of one political party, and are manipulated constantly to suppress or distort the truth." It was immediately after publication of this letter that the Bishop was charged.

Now let us wait to hear what the Bishop himself has to say. Meanwhile are there memories for us in what the Bishop is saying?

Dehiwela, 7-3-77.

C. S. P.

[Bishop Lamont has been now deported. Editor.]

IS THERE NO BALM IN GILEAD? THE BALM OF HIS RESURRECTION

By

The Rev. Donald Kanagaratnam

One hears today the cries, groans and pains of many people in many quarters in Sri Lanka. The Ceylon Tamils are going through the bitter pain of racial, discrimination and injustices of all types. The hill country Tamils are continuing to suffer pain through grave injustices due to the consequence of citizenship laws repatriation land reform, etc. The pain of unemployment and poverty is faced by many in the urban and rural areas. The pinch of the rising cost of living and the rise in prices of essential commodities is felt by many people, but most acutely by the poorer sections of our people. In spite of all the boasted reforms, the gulf between the "haves" and the "have nots" is painfully widening. A general election is round the corner and every political party is offering balm to heal the wounds and pains of the people and restore them to perfect health.

Jeremiah, in his day, was extremely suspicious of all the superficial reformist and optimistic attempts made to heal the wounds and pains of his people. He was, of course, referring to the reforms of Josiah:—

"From the least to the greatest
Everyone is greedy for unjust gain;

From prophet to priest

Everyone deals falsely.

They have healed the wound
of my people lightly, saying
"peace, peace"

When there is no peace."

(8:10-11)

Jeremiah not only preached but identified himself fully with the suffering and pain of his people and cried out in agony:—

"Is there no balm in Gilead?

Is there no physician there?

Why then has the health of

The daughter of my people

Not been restored?" (8:22)

The presence of the Great Physician has been in Sri Lanka for well over four centuries through His Church. How have Christians made available to our people His healing presence and power? What were and are the factors which obstruct His healing Mission?

Christians do not believe in a metaphysical God untouched by, and uninvolved in, the pain of people, but in a God who had identified Himself with the pains of His people right throughout history and who still continues to intervene and lead them into the glorious liberty of the children of God. God, the Creator, is also the redeemer and liberator from the groans and pains of the cosmos and history:—

"The Creation itself will be set free from its bondage to decay and obtain the glorious liberty of the children of God. We know that the whole creation has been groaning in travail together until now."

(Rom. 8:21-22)

Isaiah most vividly describes God's pain in involvement:—

"In all their affliction he was afflicted ..... and lifted them up and carried them all the days of old." (Isa. 63:9)

Jesus Christ in His incarnation, death and resurrection not only took our nature upon Him but also our pain and suffering. By his death and resurrection He sets us free not only from the pain of sin, but also from our social, political, economic and cultural pains, groans and ills. The festival of Easter is a significant reminder to Christians that His resurrection is our balm and hope in the midst of our pains and groans. Jesus who identified himself with the common people and their pain was cruelly put to death by the political and religious principalities and powers, but Peter in preaching his first sermon after the first Easter with triumphant faith asserts:—

"Let all the house of Israel therefore know assuredly that God has made him both Lord and Christ, this Jesus whom you crucified." (Acts 2:36)

And Paul says in the midst of his sufferings: "No, in all these things we are more than conquerors through him who loved us". (Rom. 8:37)

Jesus' resurrection anchors our hope. The Tamils of Sri Lanka suffer frustration because all attempts to solve their problems have been brought to naught by political power blocks and vested interests. Very little trust can be placed on those who are trying in various ways to fish for their own selfish political gain before elections in the much troubled waters of Tamil suffering and pain in this country. There is no assurance of an easy path ahead but the certainty that our Lord Jesus experienced all the evil and agony that the principalities and powers could inflict and nevertheless conquered them in His resurrection will steady our commitment.

The call to Christians is to move out of their traditional moorings of elitist styles of life and pietistic comforts. We have lingered too long in these pietistic reserves and ivory towers. The time has come for identification and struggle with the people in the cause of justice and this has to be done with love. Even in the pain of hopelessness when everything seems dark and dreadful one has to hold on to faith, hope and love. Jesus' cry of despair "My God, my God, why hast thou forsaken me?" is also a cry of faith to God. The Roman centurion saw the healing balm in the faith, love, and forgiveness of the dying Jesus and boldly exclaimed: "Truly this man was the son of God." (Mark 15:39)

Here is the balm for the healing of the nations and it is this healing presence and action which the Christians in our land are called upon today to manifest in the midst of our bewildering problems.